

ἐλεύθερον ἀπὸ κεῖνον ὅπου τον κρατημένον / νὰ δώσῃ τὰ ὅποια ὀκτὼν ρεάλια καὶ τὰ
ἄλλα τορνέσια τοῦ ἄνωθεν ἀρ / γαστηρίου λέγειν ὁ αὐτὸς μισερ Ἀντωνάκης ὁ ἐπί-
τροπὸς τῆς πῶς τὰ ἔδωσεν / τῆς ἄνωθεν κερά Ἐρήνης / καὶ τῆς θυγα / τέρας τῆς /
εἰς τὴν Μπόλη καὶ ἐκουντεταρίστηκε / καὶ εἶπε ὅ,τι / ἤκαμες ἄ / ς εἶναι κα / λὰ
καμω / μένα / τὰ ὅποια / τῆς τὰ ἔδωσεν ὁμπροστὰ εἰς τοῦ μισερ Μανώλη Θεολο-
γίτην καὶ μισερ Νικόλα Κω / σταντῇ Μαροῦς οἱ ὅποιοι ἀπογράφου κάτωθεν. Οὕτως
μολογᾷ ὁ ἄνωθεν μισερ / Ἀντωνάκης εἰς φόβον Θεοῦ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν του ἀπο-
γράφοντας κάτωθεν καὶ ἴδιο / χεῖρως του καὶ τὰ ἐξῆς.

/ — Ἀντώνης Γρίσπος βεβαιώνω τὰ ἄνωθε ++

/ — Νικόλας Κωσταντῇ Μαροῦς μάρτυρας στὰ ἄνωθε ++

/ — Μανώλης Θεολογίτης μάρτυρας ὑπὸ χεῖρὸς κάμοῦ τοῦ νοτάριου μὴ ἔχοντας
γράμματα. —

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

194

Πραγματογνωμοσύνη

φ. 110^v

/ Φ 112 Εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν.

/ + 1681 / ἐν μηνὶ Μαρτίου 10 / τὴν σήμερον ἐνεφανίστησαν εἰς τὴν μπαρρησία
κά[μοῦ τοῦ ὑπο] / γράφοντος νοτάριου οἱ εὐγενέστατοι ἄρχοντες ὅ τε μισερ Φιλιππῆς
Λουρδᾶς καὶ μισερ [Ἰακουμά] / κης Μαλατέστας ἀπὸ ἐνστασιν τοῦ κυρ Μιχάλη
Ἰωάννη Χανιώτην οἱ ὅποιοι ἄρχοντες λέ[σιν] / πῶς ὁ μισερ Μανώλης Θεολογίτης
ἔσυρεν τὸν ἄνωθεν κυρ Μιχέλην εἰς τὸν ἀφέντην τ[ὸν] / καδὴ γυρεύοντάς του δέκα
ρεάλια ὅπου τοῦ ἐρεστάριζεν ἀπὸ χρέος ὅπου τοῦ ἐχ[ρε] / ὥστειε, ὁ δὲ κυρ Μιχέ-
λης τοῦ ἔλεγε δὸς μου τὸν τουλαμᾶ ὅπου σᾶς εἶχα ἀμανάτε καὶ νὰ σοῦ / δώσων τὰ
δέκα ρεάλια, ὁ δὲ μισερ Μανώλης πάλι ἐναντιοῦντον καὶ ἔλεγε ὅτιν εἰς τοῦ / πεθεροῦ
μου τὸ χέριν τὸν εἶχες καὶ ἐγὼ δὲ σοῦ ἀπιλογοῦμαι, ὁ δὲ ἀφέντης ὁ καδὴς μὴ μπο / -
ρώντας νὰ γροικήσῃν τίς ταιριασμούς τος εἶπε τοῦ ἄνωθεν μισερ Φιλιππῇ καὶ τοῦ
ἄνωθεν μισερ / Ἰακουμάκην ὅτιν νὰ δοῦσιν τὰ γράμματάν τος καὶ εἰσὲ ὅ,τιν γνω-
ρίσουν νὰ τοῦ ποῦσιν τὴν / ἀλήθεια νὰ τὸ ἀποφασίσῃν. Ὅθεν ἡ ἀφεντίαν τος εἶδαν
τὸ γράμμαν τος καὶ ἐρευνή / σασιν τὴν ὑπόθεσιν καὶ εἶπασιν ὅτιν ἂν ἡδώσῃν ὁ
μισερ Μανώλης τὸν τουλαμᾶ τοῦ / κυρ Μιχέλην νὰ τοῦ δώνῃ τὰ [[ρ]]δέκα ρεάλια,
εἰ δὲ καὶ δέν τοῦ τὸν ἐδώσῃν μήτε αὐτὸς / νὰ τοῦ δώνῃ τὰ δέκα ρεάλια ἀλ[[ν]]λὰ

νά εἶναι ἴσια ἴσια εἶπε πάλι καὶ ἤθε / λε εὐρεθῆν ὑστερότερην ὁ ντουλαμάς νά τοῦ
τὸν ἐδώνη ὡς καθὼς τοῦ τὸν ἤ / δωκε γερὸν νά παίρνη τὰ δέκα ρεάλια, εἰδὲ καὶ δὲ
βρεθῆν ὁ ντουλαμάς ποτὲ / νά εἶναι ἐλεύθερος ὁ κύρ Μιχέλης ἀπ' αὐτὸ τὸ χρέος.
"Ἐτζι τὸ εἶπασιν τοῦ ἀφέν / τη τοῦ καδῆ καὶ ἐποφάσινσέν το καὶ ἡ ἀφεντίαν του
οὕτως. "Οθεν εἰς βεβαίωσιν ἐβάλ / θην εἰς τὴν φανερὴ μας καντζηλλαρία διὰ νά
φαίνεται εἰς κάθεν καιρὸν βεβαι / ώνοντάς το οἱ ἄνωθεν καὶ ἰδιοχείρως τος εἰς ἀσφά-
λεια καὶ τὰ ἐξῆς.

/ — Φίλιππος Λουρδᾶς —

/ — Ἰάκωβος Μαλατέστας —

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

195

Μαρτυρία

φ. 111^Γ

/ Φ 113

/ [1682/ ἐν μηνὶ] Μαρτίου 10/ τὴν σήμερον ἐνεφανίστησαν εἰς τὴν μπαρρησία
κάμοῦ τοῦ ὑπογρά / φοντος νοτάριου οἱ κάτωθεν γεγραμμένοι ἀξιόπιστοι μαρτύ-
ροι ἀπὸ ἐνστασιν τῆς κερά / Καλῆς φυσικῆς τοῦ ποτὲ μισέρ Δημητρίου Ἀκριβοῦ
ἡγου ὁ πανοσιώτατος ἐν ἱερομονάχοις / παπᾶ κύρ Γρηγόριος Βάβουλας καὶ ὁ μισέρ
Θωμᾶς Μιχαλίτζης καὶ μισέρ Μαρκάκης Ἀμπε / λικόπουλος καὶ μαρτυροῦ καὶ λέ-
σιν πὼς τὸν ἀπερασμένον μῆνα ἡγου τὸν Φεβρουάρι / ον εὐρισκούντονε ἡ ποτὲ
κερά Ἀντωνίνα τοῦ Ἀκριβοῦ εἰς τὸ σπίτιν τῆς ἄνωθεν κερά Καλῆς ἄρρωστην ἡ
ὁποία κερά Καλὴ ἔκραξε τοὺς ἄνωθεν καὶ ἐπήγασιν ὁμπρὸς εἰς τῆς προλεγόμε / νης
κεράς Ἀντωνίνας ἐκεῖ ὅπου ἐκειτόντονε καὶ λέγει τος ἡ ἐκείνη κερά Ἀντωνίνα μὲ
γλῶσσα / καθαρά καὶ μὲ νοῦ σῶον καὶ μὲ ὅλες τῆς τὲς αἰσθήσεις καθαρὰς, ἃς εἶστε
μάρτυρες / ὅτι πὼς τὸ σκρίτον ὅπου ἔχειν καμωμένον ἡ ἀνηψιά μου ἡ Καλὴ τοῦ
Μάρκου τοῦ ἀνε / θρεφτοῦ μου εἶναι τὰ ἄσπρα ἐκεῖνα ἐδικά μου καὶ ἔτζι θέλω νά
μὴν τοῦ δώσῃν τίποτις μό / νο νά εἶναι χάρισμά της αὐτηνῆς τῆς Καλῆς σὰν καλὰ
μὲ ἐδέκτηκε εἰς τὸ σπίτιν της / καὶ κοιτάζει με εἰς τὴν ἀρρώστεια μου καὶ μάλιστα
καὶ διὰ τὴ ψυχὴ μου καὶ διὰ ἄλλες χάρες ὅπου / τῆς ἐγνώριζον. Οὕτως μαρτυροῦσιν
καὶ οὕτως λέσιν εἰς φόβον Θεοῦ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τος πὼς ἐγροικήσασιν ἀπὸ τὸ
στόμα τῆς ποτὲ κερά Ἀντωνίνας. "Οθεν βεβαιώνοντας τῶν κάτωθεν καὶ ἰδιο / χείρως
τος εἰς ἀσφάλεια καὶ τὰ ἐξῆς. —

